

Daniels bok - nummer åttinie

Avdekking av de falske læresetningene: En historisk undersøkelse av «det daglige» i adventismen

Jeff Pippenger
2024-02-22

I den enogåttiende artikkelen i denne serien av artikler om Daniels bok tok vi med et avsnitt fra Manuscript Releases, bind 20, 17–22, hvor Søster White tydelig fastslår at læren om at «det stadige» representerer Kristi helligdom, var blitt gitt til eldste Prescott og Daniells av «engler som var blitt utstøtt fra himmelen». Hun identifiserer ikke faktisk deres falske oppfatning av «det stadige» slik jeg har gjort, men den historiske beretningen er overveldende klar på at dette er hva de forsøkte å etablere som sannhet. De søkte å omskrive deler av Uriah Smiths bok Daniel and the Revelation, som opprettholder forståelsen av «det stadige», hvilken hun i Early Writings, side syttifire, identifiserer som det rette syn.

W. W. Prescott hadde utgitt et tidsskrift med tittelen The Protestant, der det eneste temaet var å opphøye det falske synet på «det daglige». Han og Generalkonferansens president, A. G. Daniells, ble den sataniske spydspissen for å videreføre Prescotts anstrengelser for å etablere den falske læren som det ortodokse synet innen adventismen, men så lenge Ellen White levde, ble deres fremgang i den sataniske bestrebelsen holdt i sjakk. I 1931 rapporterte Daniells at nettopp i det året da avsnittet fra Manuscript Releases ble skrevet (1910), hadde han (Daniells) et intervju med søster White om emnet «det daglige», og at hun hadde fått ham til å tro at hans og Prescotts syn var korrekt.

Det er viktig å forstå denne historien, for vi begynner nå vår betraktning av den kunnskapsøkningen som kom i 1989, da de hellige reformlinjene og de seks siste versene i Daniel elleve ble åpnet. For å erkjenne lyset som ble frembrakt ved Sovjetunionens sammenbrudd som oppfyllelse av vers førti i Daniel elleve, er det nødvendig at «det daglige», og den profetiske historien som fremstilles ved «det daglige», blir riktig forstått, for denne historien illustrerer gjentakelsen av denne historien i vers førti til førtifem i Daniel elleve. Disse versene identifiserer at budskapet som blir åpnet i disse versene, er «tidender fra øst og nord», som fører til den endelige forfølgelsen av Guds folk.

Men budskap fra øst og fra nord skal forskrekke ham; derfor skal han dra ut med stor harme for å ødelegge og fullstendig gjøre ende på mange. Og han skal reise sitt palass' teltboliger mellom havene ved det herlige hellige fjell; men han skal komme til sin ende, og ingen skal hjelpe ham. Daniel 11:44, 45.

Budskapet i vers førti, som ble avforseglet ved Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, er senregnsbudskapet som vil få pavedømmet (kongen i nord) til å «dra ut i stor harme for å ødelegge og fullstendig utrydde mange». «Tidender» er profetisk et budskap.

Og hvordan skal de kunne forkynne dersom de ikke blir utsendt? slik det er skrevet: Hvor fagre deres føtter er som forkynner fredens evangelium og bringer godt budskap om gode ting! Romerne 10:15.

Budskapet om senregnet er det budskap som frembæres av Guds vektere i de siste dager, de som synger vingårdssangen og Moses' og Lammets sang.

Hvor fagre på fjellene er føttene til ham som bærer godt budskap, som forkynner fred; som bærer godt budskap om det gode, som forkynner frelse; som sier til Sion: Din Gud er konge! Dine vektere skal løfte røsten; med røsten skal de sammen juble: for de skal se det med egne øyne, når Herren fører Sion tilbake. Jesaja 52:7, 8.

«Tidningene» i vers førtifire i Daniel elleve fyller syndens menneske med raseri, og det siste pavelige blodbad blir fullbyrdet. Dette budskapet er den tredje engels budskap, som sveller til et høyt rop ved den snart kommende søndagsloven.

«Ingen blir fordømt før de har fått lyset og har sett forpliktelsen i det fjerde bud. Men når det skal utgå et dekret som håndhever den falske sabbat, og det høye ropet fra 'den tredje engel' skal advare menneskene mot tilbedelsen av dyret og dets bilde, da vil skillelinjen bli tydelig trukket mellom det falske og det sanne. Da vil de som fremdeles fortsetter i overtredelse, motta dyrets merke.» Signs of the Times, 8. november 1899.

«Tidender fra øst og nord» som opprører pavedømmet, vokser til et høyt rop ved søndagsloven, og dette budskapet er budskapet om sildigregnet som begynte den 11. september 2001. Uttrykket «høy røst» er et profetisk uttrykk som representerer en tiltagende kraft.

«Sannheten for denne tid, den tredje engels budskap, skal forkynnes med høy røst, det vil si med tiltagende kraft, etter hvert som vi nærmer oss den store avsluttende prøven.» The 1888 Materials, 1710.

«Tidings» i vers førtifire er senregnbudskapet like før menneskenes nådetid avsluttes, idet Mikael står opp. Det er det samme senregnbudskapet som kom den 11. september 2001, men det svulmer opp til et høyt rop, eller en høy røst, når de hundre og førtifire tusen blir beseglet og Den hellige ånd da blir utøst uten mål. Det er det samme senregnbudskapet som kjennetegnet perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Det er senregnbudskapet som er blitt forfalsket av et budskap om fred og sikkerhet, fremført av laodikeisk adventisme fra «eselets» ankomst inntil «løvens» ankomst. Tidsrommet mellom 11. september 2001 og den snart kommende søndagsloven markerer den åndelige dødsleien for laodikeisk adventisme, og de som dømmes etter at Guds hus (Jerusalem) er dømt, dør i den samme grav. Dødsleiet for laodikeisk adventisme er mellom eselet og løven, og budskapet som blir forkastet og frembringer deres død, er «tidender fra "øst"» (et symbol på islam) og nord (et symbol på pavedømmet). Det er det samme budskapet, som er den tredje engels budskap.

De siste seks versene i Daniel elleve, som ble avforseglet ved endetiden i 1989, er budskapet om sildigregnet, som forkynnes i en tid da et falskt sildigregnbudskap om «fred og sikkerhet» blir forkynt. Prøvelsen knyttet til sildigregnet møter først Guds hus, for det er der dommen begynner,

og deretter møter den den andre hjorden utenfor Guds hus. Av denne grunn er det avgjørende å forstå «løgnen» som ble innført i laodikeisk adventisme i den tredje generasjonen; for mens Gud utøser sin Hellige Ånd over dem Han besejler, utøser Han samtidig kraftig villfarelse over dem som ikke tok imot kjærlighet til sannheten.

Under striden i det første halvannet tiåret av det tjuende århundre om «det stadige» var en av mennene som forsvarte den korrekte millerittiske oppfatningen, at «det stadige» er et symbol på hedenskapet, F. C. Gilbert. Gilbert var en konvertitt fra jødedommen og leste og talte fullkomment hebraisk. Han forsvarte pionerens standpunkt i Daniels bok på grunnlag av sin forståelse av det hebraiske språket. I 1910, selve året da Søster White skrev manuskriptet som skulle bli begravet i flere tiår, og som identifiserte at Daniells' og Prescotts syn på «det stadige» kom fra Satans engler, hadde Gilbert et personlig møte med Søster White om spørsmålet om «det stadige».

Vi vet at han hadde et intervju, for han skrev umiddelbart (dagen etter) ned et sammendrag av intervjuet han hadde med søster White. I 1931 fremsatte A. G. Daniells en påstand om at han hadde hatt et intervju med søster White om emnet «det stadige» i det samme året—1910. Daniells hevdet at søster White ikke etterlot ham noen annen konklusjon enn at «det stadige» var et symbol på Kristi helligdomstjeneste. Men Daniells' påstand om et intervju var ikke bare en «løgn», den er profetiens «løgn» som frembringer kraftig villfarelse.

For dem som kanskje ikke har tilgang til 1843- og 1850-diagrammene, er det viktig å forstå at da 1843-diagrammet ble utgitt i 1842, trodde millerittene fremdeles at den helligdommen som skulle renses til oppfyllelse av profetien om de to tusen tre hundre år, var jorden. Da de utga 1850-diagrammet, visste de derimot at den helligdommen som skulle renses, var den himmelske helligdom. Av denne grunn har 1843-diagrammet INGEN illustrasjon av Guds helligdom, men 1850-diagrammet HAR en illustrasjon av Guds helligdom. Dette er viktig, for Daniells hevdet at han i sitt intervju med søster White viste henne 1843-diagrammet, og han pekte på helligdommen på diagrammet. Det ville ha vært umulig, for det finnes ingen helligdom på 1843-diagrammet. Hans påstand om et intervju var en «løgn».

Da jeg arbeidet meg gjennom denne historien i 2009 og ble oppmerksom på at mennene på begge sider av saken begge hevdet å ha hatt et intervju med søster White om emnet «det daglige», sendte jeg en e-post til Ellen White Estate og spurte om de hadde tilgang til loggboken som registrerte søster Whites intervjuer i 1910. De svarte at de fremdeles hadde loggboken. Følgende er min e-post og svaret fra Ellen White Estate.

Mandag 19. januar 2009

Til den det måtte vedkomme:

Jeg har hørt at det finnes en journalbok som registrerte hvem som hadde samtaler med Søster White, og hva samtalene gjaldt. Jeg forsøker å få bekreftet eller avkreftet om A. G. Daniells hadde en samtale med Søster White i 1910 angående spørsmålet om «det stadige». Jeg er klar over at det finnes historiske vitnesbyrd om at samtalen fant sted, men jeg lurte på om det finnes noen innførsel i en offisiell journalbok som faktisk registrerer dette. Samtidig har jeg fått vite at F. C. Gilbert også

hadde en samtale med Søster White i 1910 om emnet «det stadige», og jeg vil gjerne vite om dette kan bekreftes gjennom en journalbok som ble ført av hennes stab i denne perioden. Kanskje fantes det ingen journalbok, eller kanskje, dersom det gjorde det, utleverer dere ikke den informasjonen, eller kanskje ligger det utenfor deres mulighet å undersøke dette for meg, selv om den skulle eksistere. Uansett ønsket jeg å spørre. All hjelp dere kunne gi, ville bli satt stor pris på.

Kjære Jeff,

Takk for din e-post. Vi har ganske fullstendige opplysninger om Ellen Whites reiserute, basert på hennes brev, dagbøker og publiserte avtaler, men ingen «loggbok» som sådan.

De har uten tvil lest om A. G. Daniells' besøk hos Ellen White i bind 6 av EGW-biografien, *The Later Elmshaven Years*, s. 256, 257. Vi har ikke funnet noen uavhengig beretning om dette intervjuet. Vi har imidlertid et brev fra eldste Gilbert datert 1. juni 1910, som angir hans plan om å være i St. Helena (der Ellen White bodde) 6.–9. juni. Det er omfanget av den støttende dokumentasjonen som jeg kjenner til.

Gud velsigne — Tim Poirier, visedirektør, Ellen G. White Estate

Det finnes ingen uavhengig beretning om at Daniells noen gang hadde et intervju om emnet «det daglige», men det finnes et brev fra Gilbert som viser hans hensikt om å være i hennes hjem fra 6. til 9. juni 1910.

I biografien om søster White, som Ellen White Estate viser til, der hennes barnebarn behandler spørsmålet om Daniells' intervju, nedtegnet han Daniells' påstand angående det oppdiktete intervjuet fra 1910:

«På et noe senere tidspunkt i drøftelsene gikk eldste Daniells, ledsaget av W. C. White og C. C. Crisler, ivrig etter å få fra Ellen White selv hva meningen var med hennes uttalelse i *Early Writings*, til henne og la saken fram for henne. Daniells tok med seg *Early Writings* og 1843-diagrammet. Han satte seg nær Ellen White og stilte henne en rekke spørsmål. Hans beretning om dette intervjuet ble bekreftet av W. C. White:»

«Jeg leste først for søster White uttalelsen gjengitt ovenfor i *Early Writings*. Deretter la jeg fram for henne vårt profetiske kart, som våre predikanter brukte når de utla profetiene i Daniel og Åpenbaringen. Jeg gjorde henne oppmerksom på bildet av helligdommen og også på perioden på 2300 år, slik de framtrådte på kartet.

«Jeg spurte deretter om hun kunne erindre hva som ble vist henne angående dette emnet.

«Da jeg minnes hennes svar, begynte hun med å fortelle hvordan noen av lederne som hadde vært med i 1844-bevegelsen, forsøkte å finne nye datoer for avslutningen av 2300-årsperioden. Hensikten med dette var å fastsette nye datoer for Herrens komme. Dette skapte forvirring blant dem som hadde vært med i adventbevegelsen. »

«I denne forvirringen åpenbarte Herren for henne, sa hun, at det syn som hadde vært fastholdt og framstilt angående tidspunktene, var riktig, og at det aldri mer måtte fastsettes noen ny tid, heller ikke gis noe nytt tidsbudskap.

«Jeg ba henne deretter fortelle hva som var blitt åpenbart for henne om resten av det «daglige» — Fyrsten, hæren, borttagelsen av det «daglige» og nedkastelsen av helligdommen.

«Hun svarte at disse trekkene ikke var framstilt for henne i syn slik tidsaspektet var det. Hun ville ikke bli ledet til å gi en forklaring på disse punktene i profetien.»

«Samtalen gjorde et dypt inntrykk på mitt sinn. Uten nøling talte hun fritt, klart og utførlig om perioden på 2300 år, men når det gjaldt den andre delen av profetien, var hun taus.

«Den eneste slutning jeg kunne trekke av hennes frie forklaring om tiden og hennes taushet med hensyn til borttagelsen av det «daglige» og nedkastelsen av helligdommen, var at synet som ble gitt henne, gjaldt tiden, og at hun ikke mottok noen forklaring angående de andre delene av profetien.—DF 201b, AGD-erklæring, 25. sept. 1931.» Arthur White, Ellen G. White, bind 6, 257.

Daniells hevdet at han viste henne 1843-kartet og spurte henne om helligdommen som ikke er framstilt på kartet. Han hevdet også at han tok med boken *Early Writings* og stilte henne en mengde spørsmål om hva hun mente da hun klart stadfestet pionerenes forståelse av «det daglige», og at kartet var ledet av Herrens hånd. Ellen Whites sønn, som var far til Arthur L. White, biografen som skrev oversikten over denne angivelige hendelsen, hadde godtatt Daniells' og Prescotts sataniske syn på «det daglige» og vitnet til støtte for Daniells' påstand om hva han hadde hørt i samtalen. De var ganske enkelt ikke omhyggelige med sin oppdiktete fortelling, for 1843-kartet framstiller ingen helligdom som Daniells kunne ha pekt på.

En annen usannhet som kommer til uttrykk i intervjuet, er løgnen om at avsnittet fra *Early Writings* var en advarsel mot «fastsettelse av tid». Avsnittet som Daniells angivelig spurte om, er som følger:

«Jeg har sett at 1843-diagrammet ble ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før Hans hånd ble trukket bort. »

«Så så jeg med hensyn til «det daglige» (Daniel 8:12) at ordet «offer» var tilføyet ved menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav det rette syn på dette til dem som forkynte budskapet om dommens time. Da enhet rådde, før 1844, var nesten alle enige om det rette syn på «det daglige»; men i forvirringen siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt. Tid har ikke vært en prøve siden 1844, og den vil aldri mer bli en prøve.» *Early Writings*, 74, 75.

Willie C. White, Søster Whites sønn, hadde akseptert det falske synet på «det daglige», og hans sønn Arthur søkte å videreføre «løgnen» knyttet til intervjuet som aldri fant sted, ved å forsøke å antyde at advarselen i avsnittet fra *Early Writings* ganske enkelt og utelukkende var en advarsel mot tidsfastsettelse. Det argumentet ble oppfunnet på 1930-tallet og blir en hoveddel av «løgnen».

Vi vil ta opp dette argumentet i den neste artikkelen.

«Den 23. september viste Herren meg at han annen gang hadde rakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstid. I adspredelsestiden ble Israel slått og sønderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. I adspredelsen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, de utrettet lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i verket. Jeg så at det var en skam for noen å vise til adspredelsen som eksempler til å styre oss nå i samlingstiden; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir utgitt i et blad, som at den blir forkynt.»

«Herren viste meg at 1843-diagrammet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle forandres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, så ingen kunne se den før hans hånd ble trukket bort. »

«Deretter så jeg i forbindelse med ‘det daglige’ at ordet ‘offer’ var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte domstimens rop. Da enhet rådet, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av ‘det daglige’; men siden 1844, i forvirringen, er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» Review and Herald, 1. november 1850.